

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2014. évi február hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2013. január hó 15. napján kelt 4.B.239/2012/18. számú **ítéletét megváltoztatja**, a vádlott köteles a megítélt 29.000.- Ft kártérítés után a 2009. évi december hó 18. napjától a kifizetés napjáig a mindenkori késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatot megfizetni.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A **I.r. vádlott** által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék 2012. október 25. és 2013. január 15. napján tartott nyilvános tárgyalások alapján az utóbbi napon meghozott 4.B.239/2012/18. számú ítéletével a 2011. szeptember 10. napjától előzetes fogvatartásban lévő **I.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény alapján

a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a.) pont szerint minősülő 3rb. rablás büntettében,

a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző 3 rb. rablás büntettében,

a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző rablás büntettének kísérletében,

a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettében.

Ezért halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 13 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalának napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett arról, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

Kötelezte **1. magánfél** részére 29.000 forint kár megfizetésére, továbbá az állam javára 1.000 forint mérsékelt eljárási illeték megfizetésére. 805.300 forint erejéig a vádlottal szemben vagyonekmozgást rendelt el.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, a lefoglalásuk megszüntetése mellett egyrésről a nyomhordozók megsemmisítését elrendelte, a további bűnjelek kiadását elrendelte **I.r. vádlott, N.I., K.Zs., S.A., K.M.** részére.

Az 1. sorszám alatt szereplő kabátról megállapította, hogy az állam tulajdonába kerül, illetve a lefoglalt CD-lemezekről, floppy-lemezeiről megállapította, hogy az iratok részét képezik.

Kötelezte a vádlottat 474.060 forint felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen annak kihirdetésekor a vádlott a fellebbezés irányának megjelölése nélkül, a védője enyhítésért jelentett be fellebbezést, az ügyész a fellebbezés bejelentésére nyitva álló három napban az ítéletet tudomásul vette.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.168/2012/4. számú átiratában a jogorvoslati kérelmet alaptalannak tartotta és - a 2. tényállási pont vonatkozásában azzal a kiegészítéssel, hogy **1. magánfél** sértett 29.000 forint összegű kárának és kamatainak megfizetését kérte - az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta a vádlottnak a magánfél részére megítélt 29.000 forint kártérítésen túlmenően a törvényes kamatok megfizetésére kötelezése érdekében. Egyebekben indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a védő a fellebbezést enyhítésért fenntartotta. Kiemelte, hogy a védenca a 4. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában ténybelileg elismerte, hogy megütötte **K.M.** sértettet, azonban ennek a szándékosságát vitatta, a védő álláspontja szerint védenca a testi sértést gondatlanságból követte el, mert a menekülés közbeni védekező mozdulatát, sem a bekövetkezett eredményt szándékosnak nem lehet minősíteni. A cselekmény legfeljebb súlyos testi sértés büntette kísérleteként értékelhető.

A minősítésre nézve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és ettől függetlenül is a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az ítéletábra nyilvános ülésén fenntartotta az átiratban írt indítványt és azzal egészítette ki, hogy a 2012. évi C. törvény vádlottra vonatkozó szabályait tekintve, az elkövetéskor hatályos büntető törvény rendelkezései ennél kedvezőbbek, ezért az akkor hatályos büntető törvény alkalmazását indítványozta.

Rámutatott, hogy a vádlott különös visszaeső, ezért az irányadó halmazati büntetési tételkeret az új Btk-t alapul véve 5-22,5 évig terjedő szabadságvesztés, a kiinduló középérték 13 év 9 hónap, a feltételes szabadságból való kizárását mindkét törvény

tartalmazza. Összességében az új büntető törvénykönyv nem biztosít enyhébb elbírálást számára, hanem kifejezetten súlyosabb.

Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás törvényes volt, a vádlott beismerő vallomást tett, egy tényállási pontban kellett az elsőfokú bíróságnak a vallomásától eltérően mérlegelni a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróságnak a megállapított tényállásból a vádlott bűnösségére történt következtetése és a cselekmények minősítése törvényes.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését nem tartotta indokoltnak a súlyosító körülmények túlsúlyára, kiemelten a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességére figyelemmel, amit alátámaszt, hogy kizárólag női sértettekkel szemben követte el a cselekményt, miután lefűjta őket speciális sprayvel.

Az ítélet tábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva, az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálta. Ennek eredményeként a fellebbezést nem találta alaposnak. A fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Megállapította, hogy a Tatabányai Törvényszék a büntetőeljárás szabályait maradéktalanul betartva, széles körű bizonyítási eljárást folytatott le. A nagyszámban rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és a maguk összességükben értékelte. A büntetőügy lényegét tekintve megalapozott és indokolt tényállást állapított meg. A tényállásban rögzített tényeket valamennyi pontban az indokolásban értékelt bizonyítékok alátámasztják, részben a vádlott beismerő vallomásán, tanúvallomásokon, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvek adatain, a rendőri jelentések adatain, a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvek és fényképmellékleteik, az orvosi dokumentáció, a kamerafelvétel és az ehhez kapcsolódó számítástechnikai szakértői vélemény adatain alapulnak.

Megalapozott a tényállás a vádlott és a védő által vitatott 4. tényállási pontban is. A védő perbeszédében tartotta az álláspontját, hogy legfeljebb véletlen mozzanatról, gondatlan elkövetésről lehet szó védelem esetében.

Abban a logikai körben, amit az elsőfokú bíróság e tényállási pontba beilleszthető bizonyíték értékelés során végig vitt, megalapozottan a sértett vallomását kellett elfogadni a vádlott védekezésével szemben.

A tényeket illetően a vádlott sem vitatta a sértett megütését. A sértett következetesen mondta el az eljárás során, hogy a vádlott őt bántalmazta. A sértett a vádlottat azért támadta meg, hogy oda tudjon menni a kasszához, a sértett ezt akarta

megakadályozni. Miután őt lefújta gázsprayvel megpróbálta a vádlottat visszatolni a pulttól, segítségért kiabált és meg akarta ütni a vádlottat. Ekkor a vádlott jobb kézzel, ököllel a bal halántékát megütötte. Amikor észrevette, hogy a hajlakkos flakont megfogta, a vádlott ismét arcon fújta. Ezután az egyik kezében a kenyérvágó késsel elkezdte taszigálni a vádlottat, aki ismét jobb kézzel orrba vágta, amitől elesett, majd a vádlott felugrott a pultra és kivette a kasszából a pénzt. A sértett következetesen adta elő, hogy két alkalommal fújta le őt a vádlott és kétszer ütötte ököllel meg szándékosan és nem véletlenszerűen. Amikor az öklütést elszenvedte, akkor még nem akarta visszatartani a vádlottat, aki később valóban menekülni kívánt. Egy további tanú, **1. tanú** leigazolta a sértett vallomását. A tanú rögtön az elkövetés után találkozott a sértettel és látta, hogy az arca milyen állapotban van. A helyszíni nyomokból megállapíthatóan a sértett és a vádlott dulakodtak. A helyszíni szemle rögzítette, hogy a pult előtt a földön paradicsomlé, kiborított sütemények voltak, ahol a vádlott felugrott a pultra, sártól volt szennyezett, a pulton lévő holmik szétszóródtak. A sértett sérülését alátámasztották az orvosi látlelet és vélemény adatai. A kasszazárást végző **1. tanú** a sértetti vallomást abban a részében is alátámasztotta, hogy a pénzt elvitte, a rendőrök jelenlétében számolta át a hiányzó pénzösszeget.

Az elsőfokú bíróság tehát okszerűen megindokolta, hogy e vádpont esetében a vádlott védekezését, mely arra irányult, hogy menekülés közben, mintegy véletlenül, gondatlanul okozott sérülést az őt visszatartani akaró sértettnek, illetve, hogy ebből a boltból nem hozott el pénzt, miért nem fogadta el.

Ilyen adatok mellett a terhelő bizonyítékokat mellőzve lehetne csak eltérő tényállást megállapítani, ami eljárásjogilag tilalmazott. A személyi, okirati bizonyítékok helyes értékelésével rögzített, megalapozott ténybeli megállapításokkal szemben a vádlott védekezéséhez igazodó védői érvelésnek az ítéletábra nem adott helyt.

Valamennyi tényállási pontban a tényállás felderített, csupán kisebb mértékű pontosítása szükséges az alábbiak szerint:

A tényállás 2. pontjával kapcsolatban az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően a tényállást az iratok tartalma alapján kiegészítette **1. magánfél** sértett a nyomozás során (nyomozati iratok 137. oldal utolsó bekezdés), valamint a tárgyaláson (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal ötödik bekezdés) tett vallomása alapján azzal, hogy a 29.000 forint káron felül, a kamatok megtérítését is kérte.

Az ítéletábra észlelte, hogy a tényállás 5. pontjában rögzítésre került, miszerint a vádlott az elrabolt pénz átadta, holott a pénz elvitele a vádlott terhére nem lett megállapítva, így a felbujtónak sem lehetett átadni. Azt a megállapítást, hogy „ az eltulajdonított pénzt neki adta át...” e tényállási részből tehát mellőzte.

Az első fokon megállapított tényállás a Be. 361. § (2) bekezdés a./ pontja szerinti fenti kiegészítéssel a felülbírálat során irányadó volt, határozatát az ítéltábla erre alapította.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, cselekményeinek minősítése az elkövetéskor hatályos anyagi büntetőjogi szabályoknak megfelel és a rá vonatkozó jogi indokolás is törvényes.

Az alkalmazandó jogszabályt illetően az ítéltábla vizsgálta, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény kedvezőbb-e a vádlottra. A végkövetkeztetése a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal megegyezik, vagyis a Btk. 2. § alapján nem kell áttérni a 2012. évi C. törvény alkalmazására.

A **1. üzlet**, a **2. üzlet** és a **3. üzlet**ben elkövetett rablások tekintetében - amely felfegyverkezve elkövetett - a 3 rendbeli cselekmény kétségtelenül az új büntetőtörvény rendelkezései alapján 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel lenne büntetendő az elkövetéskor hatályos büntető törvényben előírt 5-15 évig terjedő szabadságvesztés büntetés helyett.

Viszont valamennyi bűncselekmény esetében, ha az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezések vádlottra vonatkozó szabályait végigelemezve vizsgálja a két törvényt az ítéltábla, akkor meg kell állapítani, hogy a középérték a másodfokú felülbírálatkor alkalmazandó lenne és a személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövetővel szemben a 2012. C. Törvény / a továbbiakban új Btk. / 81.§ (4) bekezdése alapján kétszeresére emelkedik a büntetési tétel felső határa. Ezek a szabályok viszont az elkövetéskor még nem éltek.

A legsúlyosabb bűncselekményért járó büntetési tételt alapul véve, a halmazati büntetés felső határa az elkövetéskor hatályos Btk. szerint 20 évig terjedhet, ehhez képest az új Btk. 89. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a különös visszaesővel szemben - mint a jelen ügy vádlottja - az abszolút felső határ pedig 25 év. A Btk.89.§ (1) bekezdés II. fordulata szerint 5-től 22,5 évig terjed a büntetési keret. Mindezt figyelembe véve a vádlott az új büntető törvény alkalmazásával még akkor sem nem járna jobban, ha három bűncselekménye enyhébben büntetendő az új Btk. szerint.

A kedvezőbb szabadulás lehetősége az esetében nem releváns, mivel a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, az új szabály szerint is kizárt lenne a feltételes szabadság kedvezményéből.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte, azokat a másodfokú felülbírálat során nem kellett kiegészíteni.

Az ítélőtábla olyan többlet enyhítő tényezőt, ami a vádlottra kiszabott büntetés enyhítését indokolná, nem tárt fel, ezért az enyhítésre irányuló fellebbezés nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság helytállóan nem állapította meg, hogy a vádlott kényszer, fenyegetés hatása alatt követette el a terhére rótt cselekményeket. A vádlottnak az első bűncselekmény, a **gy.-i** kaszinó kirablása után lehetősége lett volna a cselekménysorozat megszakítására. A vádlott által hivatkozott **P.P.** személyét, hogy ő volt a cselekmények elkövetésének felbujtója, a felderítő munka során nem lehetett felkutatni. Minderre figyelemmel a tényállásban megalapozottan csak azt lehetett megállapítani, hogy ismeretlen személy bujtotta fel a cselekmények elkövetésére.

A vádlott javára viszont nem értékelhető büntetést enyhítő tényezőként, hogy felbujtásra követte el bűncselekmények sorozatát, mert nem állt kényszer vagy fenyegetés hatása alatt. A rövid időközben elkövetett bolti rablások T. városban a köznyugalmat megzavarták, a női sértettekben a sérelmükre elkövetett bűncselekmények máig ható rettegést és félelmet okoztak. A rablási cselekmények hétszeres halmazatban állnak, ez a büntetett előéletét és különös visszaesői minőségét tekintve, valamint a feltételes szabadság hatálya alatti elkövetés, szintén a gátlástalanságát mutatja. Az elsőfokú bíróság súlyának megfelelően értékelte a feltáró jellegű, beismerő vallomását, amely jelentős büntetést csökkentő tényező. A vádlott beismerő vallomása ellenére, cselekményeinek tárgyi súlya és személyének megállapítható nagyobb társadalomra veszélyessége vele szemben indokolják a törvényszék által halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztést és a mellékbüntetést.

A 2. tényállási pont kiegészítésére figyelemmel meg kell állapítani, hogy **1. magánfél** sértett az elvitt 29.000 forint készpénz és kamatai megfizetését is kérte. A Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az ítélőtábla a kamatokról, amelynek részletes kiszámítását az ügyészi indítványtól eltérően mellőzte, mert a vonatkozó polgári jogszabály szerint a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon számított kamatot kell késedelmi kamatként megfizetni.

A kamatra vonatkozó rendelkezés tekintetében az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta az egyéb rendelkezéseket, amelyek törvényesek a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő tovább folyó beszámításáról.

Győr, 2014. évi február hó 4. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné
dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2013. január 15. napján kelt 4.B.239/2012/18. számú ítéletének megváltoztatással nem érintett része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2014. évi február hó 4. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: